

Hem>Rättsliga åtgärder>Var och hur?>Vilket lands lag gäller?

Vilket lands lag gäller?

Luxemburg

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Luxemburg saknar lag om internationell privaträtt. Bestämmelserna om lagval i nationell rätt finns spridda i olika lagtextsamlingar. Detta område regleras främst av multilaterala internationella konventioner och EU:s sekundärrätt.

1.2 Multilaterala konventioner

Ett betydande antal lagvalsregler har sitt ursprung i multilaterala internationella konventioner som Luxemburg har anslutit sig till. De flesta av dessa konventioner har utarbetats inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt.

En förteckning över dessa konventioner finns på [Haagkonferensens](#) webbplats.

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Vissa bilaterala konventioner innehåller lagvalsregler. Mer information finns på webbplatsen [Legilux](#).

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Om talan gäller personers rättsliga status tillämpar domstolen lagvalsregeln på eget initiativ. På grund av principen om parternas valfrihet vad gäller tillämplig lag gäller detta inte när det står parterna fritt att själva välja lag, exempelvis på avtalsområdet. I sådana fall tillämpar domstolen lagvalsregeln på eget initiativ enbart i situationer där det har gjorts ett tydligt försök att på ett bedrägligt vis kringgå lagen.

Lagen i domstolslandet ska tillämpas automatiskt, såvida inte parterna har begärt att utländsk lag ska tillämpas.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

Luxemburgsk rättspraxis tillåter renvoi i begränsad utsträckning på de områden som inte omfattas av en internationell konvention eller en EU-förordning som specifikt utesluter renvoi. Om, efter tillämpning av lagvalsreglerna, lagen i domstolslandet anges som tillämplig lag, är renvoi tillåten, men sträcker sig inte längre än så. Renvoi anses återförvisa/vidareförvisa till materiell rätt i domstolslandet

Renvoi gäller inte på områden där det står parterna fritt att välja tillämplig lag.

2.3 Ändring i anknytning

Så är fallet om en situation, på grund av förändring av det anknytningskriterium som bestämmer tillämplig lag, i tur och ordning blir föremål för två olika rättssystem. Det definieras som en lagvalskonflikt i tiden på grund av att det geografiska anknytningskriteriet har ändrats.

I Luxemburg tillämpas den nya lagen på framtida rättsverkningar av en tidigare händelse som har kvardröjande verkningar. Den nya lag som anvisats enligt lagvalsregeln ska emellertid tillämpas vid förändringar av en situation som uppkom när den tidigare lag som ansågs tillämplig gällde.

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

Det finns fall där lagen i domstolslandet måste tillämpas även om behörigheten enligt lagvalsregeln omfattas av utländsk lag, till exempel i följande fall:

Då det är omöjligt att fastställa vilken utländsk lagstiftning som gäller.

Då det gäller statslösa personer.

Då saken inte kan lösas på grundval av den utländska lagen.

Då brådskande interimistiska åtgärder vidtas.

Om den utländska lagen strider mot grunderna för rättsordningen i domstolslandet.

När bestämmelser ska tillämpas omedelbart, tillämpar domstolen också lagen i domstolslandet i följande fall:

På processlagar och lagar om domstolssystem.

På rättsliga bestämmelser som reglerar arbetarskydd och om hyresavtal.

På konsumenters rättsliga skydd.

Om parterna, i ett tydligt bedrägligt syfte, har valt att inte tillämpa lagen i domstolslandet utan en utländsk lag som på konstlad väg har gjorts tillämplig ska domstolen avvisa tillämpning av denna lag och i stället tillämpa domstolslandets nationella rätt.

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Eftersom utländsk rätt utgör ett faktum som en luxemburgsk domstol måste beakta, ligger bevisbördan i princip hos den som åberopar utländsk lagstiftning. Det åligger följaktligen parterna att lägga fram bevis, och närmare bestämt den part vars yrkande omfattas av den utländska lagen.

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

I princip regleras avtalsförpliktelser genom den lag som parterna valt, förutsatt att tvingande bestämmelser efterlevs när det gäller grunderna för rättsordningen och bedrägligt kringgående av lagen.

Om parterna inte uttryckt sin vilja, tillämpas bestämmelserna i 1980 års Romkonvention och förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008. I det senare fallet ska domstolen tillämpa den objektivet sett lämpligaste lagen.

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

I princip regleras utomobligatoriska förpliktelser genom lagen på den ort där skadan eller förpliktelsen uppkommit, såvida inte en annan lag har närmare koppling till omständigheterna eller en internationell konvention är tillämplig.

3.3 Personalstatut

I princip regleras personalstatutet av den nationella lagstiftning som gäller för den fysiska personen, om inte annat följer av kriterier som exempelvis personens hemvist (framför allt ett berört barns hemvist). Detta gäller även för namnbildning och sammansättning av namn och villkor för byte av namn, eftersom namnet utgör en del av personens rättsliga status.

Den generella förmågan att företa en rättshandling och förmågan att föra talan inför domstolar och andra myndigheter regleras av den nationella lagstiftning som gäller för den berörda personen. Behörigheten att vidta rättsliga åtgärder regleras dock genom den lag som är tillämplig på denna rättighet, eftersom den inverkar i sak. I avtalsfrågor mildras denna regel om en avtalslutande part handlar i god tro, men bristande rättshandlingsförmåga åberopas av skäl som inte finns i det land där handlingen företogs. I så fall bör verkställighetsortens lagstiftning ges företräde framför den nationella lagstiftningen.

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

3.4.1 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn

I Luxemburg gäller vad avser äktenskaplig börd i princip den lag som reglerar äktenskapet, det vill säga föräldrarnas gemensamma nationella lagstiftning, eller i annat fall den lag som gäller där de har sin gemensamma hemvist eller lagen i domstolslandet.

Allt som rör fastställande av utomäktenskaplig börd omfattas i princip av barnets nationella lagstiftning.

Barnets nationella lagstiftning tillämpas i fråga om vilken typ av bevis som krävs för att fastställa börd, de materiella villkoren för ett erkännande, tidsfrist och begränsningar för att bestrida börd samt medlen för att motsätta sig ett sådant yrkande.

3.4.2 Adoption

– Villkor för adoption

I enlighet med artikel 370 i civillagen (*Code civil*) regleras de villkor som krävs för att få adoptera i princip av den nationella lagstiftning som gäller för adoptanten eller adoptanterna. Om adoptanterna är av olika nationalitet tillämpas lagen på den ort där de hade sin gemensamma hemvist vid tidpunkten för ansökan. De villkor som krävs för att bli adopterad regleras i princip av den nationella lagstiftning som gäller för den adopterade. Ett undantag från denna princip görs om den adopterade förvärvat adoptantens nationalitet till följd av adoptionen. I detta fall regleras villkoren enligt den nationella lagstiftning som gäller för adoptanten.

– Adoptionens rättsverkningar

Rättsverkningarna av en adoption regleras av den nationella lagstiftning som gäller för adoptanten eller adoptanterna. När adoptionen genomförs av två parter av olika nationalitet eller om en av dem är statslös, tillämpas lagstiftningen på den ort där de har sin gemensamma hemvist när adoptionen träder i kraft.

Vid adoptioner som genomförs i utlandet finns det en risk för konflikt mellan de behörighetsregler som fastställts i den nationella lagstiftning som gäller för adoptanten respektive den lagstiftning som gäller för den adopterade. I så fall är adoptionen giltig om gällande lagstiftning i det land där adoptionen ägde rum iaktogs och adoptionen genomfördes inför de behöriga myndigheterna enligt den lagen.

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

3.5.1 Äktenskap

– Villkor för att äktenskap ska vara giltigt

De formella villkoren regleras i princip av lagstiftningen på den ort där äktenskapet ingås.

För att ett äktenskap ska vara giltigt enligt Haagkonvention av den 14 mars 1978 om ingående och erkännande av äktenskap måste de materiella regler efterlevas som föreskrivs i den nationella lagstiftning som gäller för var och en av makarna. Den nationella lagstiftningen är den som anges enligt lagvalsreglerna i det land där äktenskapet ingås. Om minst en av makarna är medborgare i eller har sin hemvist i det landet måste man även iaktta de materiella regler som krävs enligt lagstiftningen i det land där äktenskapet ingås. Den lagstiftning i enlighet med vilken äktenskapets giltighet regleras är tillämplig även i fråga om de materiella reglerna för en talan om ogiltigförklaring av ett äktenskap.

Ett äktenskap som ingåtts i utlandet presumeras vara giltigt om ett vigselbevis bifogats som har utfärdats i enlighet med formkraven i den lagstiftning som gäller på den ort där äktenskapet ingåtts. Erkännande kan vägras om ett äktenskap som ingåtts i utlandet är uppenbart oförenligt med grunderna för Luxemburgs rättsordning.

– Äktenskapets rättsverkningar

Om makarna är av olika nationalitet regleras rättsverkningarna i Luxemburg i princip av lagen på den ort där makarna har sin gemensamma hemvist, dvs. den ort där paret i praktiken bor.

3.5.2 Ogifta/sammanboende par samt partnerskap

Samboskap omfattas inte av några lagvalsregler eftersom ogifta pars förhållande enligt luxemburgsk lag utgör en faktisk situation.

Lagen i domstolslandet tillämpas för partnerskap som ingåtts i Luxemburg.

Par som registrerat sitt partnerskap i utlandet kan få detta registrerat i folkbokföringsregistret på villkor att båda parterna vid tidpunkten för partnerskapets ingående i utlandet uppfyllde villkoren i artikel 4. När ett partnerskap som ingåtts i utlandet har erkänts i Luxemburg, omfattas det av samma förmåner som partnerskap ingångna i Luxemburg.

3.5.3 Äktenskapsskillnad och separation

Om parterna är av samma nationalitet regleras äktenskapsskillnad och hemskillnad av den nationella lagstiftning som gäller för båda parterna. I annat fall ska lagstiftningen på den ort där de har sin faktiska gemensamma hemvist tillämpas. Om inget av dessa kriterier är uppfyllda tillämpas lagen i domstolslandet.

Dessa regler är även allmänt tillämpliga när det gäller äktenskapsskillnadens tillåtlighet, dess orsaker, rättsverkningar och tillhörande åtgärder.

3.5.4 Underhållsskyldighet

Enligt artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 4/2009 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet ska den lag som ska tillämpas på underhållsskyldighet fastställas i enlighet med Haagprotokollet av den 23 november 2007 om tillämplig lag avseende underhållsskyldighet. I princip ska lagen i det land där den underhållsberättigade har hemvist tillämpas. För förfaranden som redan inletts kan parterna kan dock avtala att domstolslandets lag ska tillämpas, eller en av följande lagar:

a) Lagen i en stat som en av parterna är medborgare i vid tidpunkten för valet.

b) Lagen i en stat som en av parterna har hemvist i vid tidpunkten för valet.

(c) Den lag som parterna har avtalat ska reglera deras förmögenhetsförhållanden eller den lag som faktiskt har tillämpats på detta.

(d) Den lag som parterna har avtalat ska reglera deras äktenskapsskillnad eller hemskillnad eller den lag som faktiskt har tillämpats på deras äktenskapsskillnad eller hemskillnad.

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Makars förmögenhetsförhållanden omfattas av den nationella lagstiftning som de valt före äktenskapet.

Om makarna inte gjorde något sådant val när äktenskapet ingicks fastställs tillämplig lag i enlighet med Haagkonventionen av den 14 mars 1978 om tillämplig lag på makars förmögenhetsförhållanden.

Enligt Haagkonventionen av den 14 mars 1978 får makarna endast anvisa en av följande lagar:

1. Lagen i en stat som en av makarna är medborgare i vid tidpunkten för valet.
2. Lagen i den stat som en av makarna har sin hemvist i vid tidpunkten för valet.
3. Lagen i den första stat där en av makarna tar sin nya hemvist efter ingåendet av äktenskapet.

Den lag som avtalats gäller således för samtliga deras tillgångar.

Oavsett om makarna har valt en lag i enlighet med föregående stycke kan de för all eller en del av den fasta egendomen välja lagstiftningen på den ort där denna egendom är belägen. De kan även föreskriva att eventuell fast egendom som senare förvärfvas ska regleras av lagstiftningen på den ort där sådan egendom är belägen.

Om parterna inte gjort något val, ska domstolen ta reda på vad som var deras uttalade val. Den nationella lagen i den stat där makarnas första hemvist ligger efter att äktenskapet ingåtts presumeras gälla.

I fråga om makarnas förmögenhetsförhållanden gäller dock, i enlighet med Haagkonventionen av den 14 mars 1978, i följande fall den nationella lagstiftningen i den stat som båda makarna är medborgare i:

1. När den förklaring som anges i artikel 5 har utfärdats av denna stat och dess tillämplighet på makarna inte utesluts på grund av bestämmelserna punkt i 2 i nämnda artikel.

2. När denna stat inte har anslutit sig till konventionen, och det enligt den statens bestämmelser om internationell privaträtt är dess nationella lag som ska tillämpas, och makarna upprättar sin första hemvist efter äktenskapets ingående

- a) i en stat som utfärdat den förklaring som anges i artikel 5, eller

- b) i en stat som inte har anslutit sig till konventionen och det enligt den statens bestämmelser om internationella privaträtt också är lagen i den stat där makarna är medborgare som ska tillämpas.

3. När makarna efter äktenskapets ingående inte har sin första hemvist i samma stat.

Om makarna inte har hemvist i samma stat och inte heller har gemensam nationalitet omfattas makarnas förmögenhetsförhållanden av den nationella lagstiftningen i den stat som de, med beaktande av alla omständigheter, har närmast anknytning till.

Det är möjligt att frivilligt byta tillämplig lagstiftning i den mån detta föreskrivs i den nya lagstiftning som valts.

3.7 Arv och testamente

Bestämmelserna i förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 gäller för arvsförfaranden som inletts den 17 augusti 2015 eller senare. I artikel 21 i nämnda förordning anges att den lag som är tillämplig på arvet i dess helhet ska vara lagen i den stat där den avlidne hade hemvist vid sin död.

Arvsförfaranden som inletts före den 17 augusti 2015 regleras även fortsättningsvis av de luxemburgska lagvalsreglerna.

– Intestatarv

I Luxemburg delas kvarlåtenskapen upp i flera delar: en del som avser den lösa egendom som ingår i kvarlåtenskapen och en eller flera delar som avser den fasta egendom som ingår i kvarlåtenskapen. Lagen i domstolslandet bestämmer om en tillgång räknas som lös eller fast egendom

Arv av lös egendom regleras i princip av lagstiftningen på den ort där den avlidne hade sin sista hemvist vid tidpunkten för sin död. Hemvisten fastställs i enlighet med bestämmelserna i civillagen.

Arv av fast egendom regleras av lagstiftningen i den stat där den enskilda fasta egendomen är belägen.

– Arv genom testamente

I princip regleras den generella rättshandlingsförmågan att upprätta ett testamente av personalstatutet. Specifika fall av bristande rättshandlingsförmåga regleras dock genom arvslagstiftningen. Den generella rättshandlingsförmågan att ta emot en gåva regleras av personalstatutet.

3.8 Sakrätt

I enlighet med bestämmelserna i artikel 3 i civillagen regleras äganderätten till en egendom av lagstiftningen i den stat där egendomen finns. Detta gäller även för innehållet i de sakrätter i fast egendom som denna kan vara berörd av, deras upprättande och överföring samt systemet för förvärf genom hävd (*usucapion*).

3.9 Insolvens

Utanför tillämpningsområdet för rådets förordning (EG) nr 1346/2000 och förordning (EU) 2015/848 om insolvensförfaranden ska den lag tillämpas som gäller där sådana förfaranden inleds.

Detta gäller rättsverkningarna av samtliga kollektiva förfaranden som inletts i Luxemburg, liksom för de som tillkännagetts i utlandet. Vad gäller de specifika verkningar av en av parternas konkurs på de rättigheter som kan åberopas av dennes motpart tillämpas emellertid lagstiftningen i den stat där konkursen har meddelats.

Behörigheten för denna lagstiftning inskränker sig till de specifika rättsverkningarna av konkursen och omfattar inte alla aspekter av den verksamhet som påverkas av konkursen.

Senaste uppdatering: 03/05/2019

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.